

מחפשים את האמת

(המקוצר)

נכתב לעילוי נשמת האישה הקדושה והצנועה

שושנה בת גמרה

ת.נ.צ.ב.ה

ומופץ בחינם לזיכוי הרבים

ניתן להוריד את הספר המלא בחינם, לצפות בשיעורי תורה בווידאו, להוריד שיעורי MP3 ולהירשם לקבלת דברי חיזוק ואמונה לאימייל מתוך האתר "אמונה"

www.faitn.co.il

ניתן לשכפל, להדפיס ולהפיץ בצורה חופשית את הספר המלא או את הגרסה המקוצרת לזיכוי הרבים כפי שהם ללא עריכה ושינוי וללא מטרת רווח.

החוברת מנסה לחקור ולהבין את משמעות החיים בדרך השכל, ההיגיון וההתבוננות בפרטים הקטנים, כדי לזכות לחיים מספקים של צמיחה רוחנית, אושר ומשמעות אמתית. הכל ברוח התורה הקדושה ומתוך דברי רבותינו ז"ל.

היגיון פשוט

כל דבר בעולם תלוי בגורמים חיצוניים המאפשרים את קיומו. אנחנו למשל לא היינו יכולים להיות כאן ללא הורינו שהביאו אותנו, אנו תלויים בחמצן שאנו נושמים, במים, במזון ובעוד המון גורמים שונים. מוכרח להיות שכל הגורמים האלו היו כאן לפני שהיינו קיימים, שהרי אנו תלויים בהם ולא היינו יכולים להיות כאן בלעדיהם. כך גם הגורמים האלו תלויים באחרים חיצוניים להם. ההורים שלנו היו תלויים בהורים שלהם שהביאו אותם, החמצן תלוי בצמחים ובאור שיוצרים אותו בתהליך הפוטוסינתזה, המים תלויים במימן, חמצן וטמפרטורה מתאימה למצב צבירה נוזלי וכו'. כך כל דבר בעולם תלוי בגורמים אחרים שהיו מוכרחים להתקיים לפניו כדי ליצור אותו.

העולם כולו מורכב מחומר וכל חומר שכזה משתנה בהתאם לתנאים ולחומרים אחרים המשפיעים עליו. אין שום דבר שאנו מכירים מהעולם הזה שיכול לתפקד בצורה עצמאית ללא תלות בגורמים חיצוניים המשפיעים עליו. כאשר אנו רואים גוף כלשהו בתנועה, אנו יכולים לדעת בוודאות שאותה תנועה תלויה בכוחות וגורמים שונים שהפעילו אותה. שולחן לא יכול לזוז פתאום מעצמו ללא כוח שיופעל עליו, אם נראה כדור קופץ נוכל להיות בטוחים שמישהו או משהו הקפיץ אותו והוא בוודאי לא עשה זאת מעצמו, וכך גם כל מערכות הכוכבים והגלקסיות שנמצאות בתנועה מתמדת בוודאי מקבלים את כוח תנועתם מגורם כלשהו שמשנה אותם ממצב מסוים למצב אחר. ישנם כוחות שונים המופעלים כדי שתתקבל תנועה, השאלה היא מי או מה מפעיל את הכוח הזה? מי נתן את ה"דחיפה" הראשונית כדי שהמערכת תוכל לתפקד?

מהיכן הכוח בעולם?

אם נתבונן בזה, נגלה שמוכרח להיות איזשהו כוח בלתי תלוי שמפעיל את הכל. איזשהו מקור אנרגיה שממנו הכל התחיל, ואין לו תלות בשום דבר אחר. הרי אם גם לו יש תלות כלשהי באיזשהו גורם, אז הוא לא יכול להתקיים בלעדי אותו גורם בו הוא תלוי, וכך יוצא שלא יתכן שהוא הראשון שהיה לפני הכל כי הכוח שהוא תלוי בו היה לפניו. הכוח הראשוני היה פה לפני שהיו קיימים כוחות אחרים ולא היה שום דבר אחר מלבדו, לכן ברור שהוא לא תלוי בשום כוח אחר. הוא מתפקד מעצמו ללא תלות בשום דבר.

אותו כוח ראשוני היה כאן לפני שהכול התחיל, לפני שהיה עולם, טבע, תנאים, חוקים, זמן וכל הדברים שאנו מכירים. אנחנו מוגבלים בתוך עולם עם הרבה חוקים, אבל מי שקבע את כל החוקים הללו והגביל את העולם בתוכם, הוא בוודאי חיצוני לחוקים. הוא לא תלוי בחוקים, שהרי הוא לא תלוי בכלום, אלא החוקים תלויים בו וכפופים אליו. שום דבר למעשה לא יכול לתפקד בלעדיו.

את אותו כוח ראשוני לא ניתן לתפוס, משום שהתפיסה שלנו מוגבלת בהתאם לחושים שלנו ולהגבלות השונות שקיימות אצלנו. אנו רואים רק את מה שהעין המוגבלת מראה לנו ואת איך שהמוח קולט את המידע המתקבל. אנו

שומעים רק טווח תדרים מצומצם ולא נוכל לשמוע למשל משרוקית של כלבים או תדרים שנמצאים מחוץ לטווח. כך אנו קולטים מידע דרך החושים המוגבלים ותופסים את המידע הזה דרך המוח המוגבל. אם כן בוודאי שאין לנו כל סיכוי לתפוס דברים אינסופיים ולא מוגבלים כמו אותו כוח ראשוני שכלל לא מוגבל על ידי חוקי טבע, שהרי היה לפניהם והוא זה שחקק אותם.

מובן אם כן שאותו כוח ראשוני הוא בלתי נתפס בשל היותו לא מוגבל ואינסופי. הוא חכם הרבה יותר מכל החכמה שניתן לתפוס, משום שהוא זה שברא את החכמה. הוא שולט בכל הבריאה וכל הכוחות תלויים בו לחלוטין, כמו התלות של מכשירי חשמל בסוללות או בחברת החשמל, או כמו התלות שלנו בחמצן. הוא היה לפני הכל והכל תלוי רק בו. הוא למעלה מזמן או מקום משום שהוא ברא את ההגבלות האלו של זמן ומקום והוא אינו תלוי בהם. אין לו תלות בשום דבר ואין בו כל שינוי, כי אין לו תלות בשום גורם ולכן אין מי שיוכל לשנות אותו. את אותו כוח ראשוני נהוג לכנות בשם "הבורא" מהסיבה הפשוטה שהוא זה שברא את כל מה שאנו מכירים.

ואם כעת נבוא ונשאל "מי ברא את הבורא?", אז נוכל להבין שבהתאם למה שנאמר, לא יתכן שמישהו ברא אותו, שהרי אין לו תלות בשום גורם ולא היה שום כוח לפניו. הוא לא תלוי בזמן, מה שאומר שהוא תמיד היה קיים בצורה נצחית, ללא התחלה וללא סוף שהרי אינו מוגבל בהתחלה וסוף. הוא לא תלוי במישהו שברא אותו, כי מתוך ההבנה שהוא בלתי תלוי מובן שיש לו כוח מצד עצמו ואינו תלוי בכוחות חיצוניים שיבראו אותו. אילו היינו אומרים שמישהו ברא אותו, זה היה אומר שהוא תלוי באותו גורם שברא אותו. אבל כבר מצאנו שהבורא הראשוני אינו תלוי בכלום והכוח שלו הוא מצד עצמו.

אבולוציה ומפץ גדול

ישנן תאוריות רבות על היווצרות העולם, כאשר המובילות והמפורסמות הן האבולוציה והמפץ הגדול. אבל כל אלו מתחילות מהאמצע. מי נתן את הכוח והאנרגיה לשני גופים להתנגש וליצור את המפץ הגדול? מהיכן הגיע אותו חלקיק ראשוני שממנו התפתחה כל תאוריית האבולוציה? מי נתן לו את הכוח והתנאים לגדול ולהתפתח? אנו יודעים בוודאות שהחלקיק הוא תלוי ומשתנה, הגופים מורכבים מחומר, האנרגיה היא תלוית וניתן למדוד ולשנות אותה. הכל תלוי בגורמים חיצוניים. הכוח הראשוני לא יכול להיות תלוי בגורמים חיצוניים משום שלא היו שום גורמים כשהוא היה לבדו בהתחלה של הכל. גם לא יתכן שהעולם היה קיים תמיד, שהרי ניתן לראות שהוא משתנה בהתאם לזמן ואם כן מוכרח להיות כוח חיצוני כלשהו שמשנה אותו. אנו יודעים שלחומר שמרכיב את העולם אין שכל ושלאנרגיה שאנו יכולים למדוד בכלים שונים אין דעת ומחשבה כדי לברוא עולם. לכן לא שייך בכלל לחשוב בכיוון של הדברים שאנו מכירים, כאילו שהם אלו שבראו את העולם או שנתנו את הכוח הראשוני לכך משום שכל אלו מוגבלים ותלויים בגורמים אחרים. הבורא האמתי הוא חיצוני לעולם, שהרי היה לפניו, הוא אינו תלוי בכלום ואינו ניתן לתפיסה בשכל המוגבל.

בנוסף צריך לדעת שהבורא ברא עולם שלם, ולא חלקיק שהתפתח במשך

מליארדי שנים עד למצב שאנו מכירים היום, כמו שטוענת האבולוציה. הרי כל דבר בעולם תלוי בגורמים אחרים חיצוניים, לכן שום דבר לא יכול להתפתח ללא כל אותם גורמים מסביבו. אילו היו במשך מליארדי שנים רק צמחים ללא בעלי חיים למשל (שהרי בעלי החיים התפתחו רק מאוחר יותר על פי התאוריה הזו), אז כיצד הצמחים התקיימו? מהיכן המזון שלהם? מהיכן הפחמן הדו חמצני הדרוש לקיומם? בנוסף אם נאמר שבתחילה היו יצורים חד תאיים שמתרבים בעצמם ללא קיום זכר ונקבה, כיצד הגענו למצב של שוני בין המינים היום? הרי אם נוצרה מוטציה של זכר והנקבה עדיין לא נוצרה במשך מליארדי שנים, או להפך (שהרי אין סיכוי שהם נוצרו באותו זמן בדיוק), אז איך הזכר יכול להתקיים ולהתרבות ללא נקבה שתיווצר רק בעוד מליארדי שנים? אם החזק הוא השורד, אז בוודאי שמינים שיכולים להתרבות מעצמם ללא תלות בבן זוג הם חזקים הרבה יותר ואם כן מדוע הם לא התפתחו בצורה טובה יותר מאיתנו? כמובן שניתן לשאול עוד הרבה שאלות באותו אופן, שהרי כל דבר תלוי בגורמים אחרים ולא יכול להתקיים ללא קיום אותם הגורמים. אם כן מובן שכדי שהעולם יתקיים באיזון מתאים, כל החומרים והמערכות צריכות להיווצר ביחד. העולם נברא עם בני אדם, חיות, צמחים, מים, מחצבים, שרשרת המזון, תהליכים מחזוריים וכל התנאים המתאימים כדי שהעולם התלתי יוכל להתקיים.

האם הבורא יכול לברוא סלע שאי אפשר להרים?

ישנם הרבה פרדוקסים וסתירות מתוך התפיסה שלנו, אבל על פי האמת אין שום שאלה והכל מסתדר מצוין. השאלה המפורסמת ששואלת אם הבורא יכול לברוא אבן ממש כבדה שאפילו הוא לא יוכל להרים אותה מכילה את הסתירה בתוכה. שהרי אם הוא לא יכול לברוא את האבן, אז יוצא שהוא לא כל יכול, ואם הוא יכול לברוא אותה, אז הוא לא יכול להרים אותה ואז יוצא שוב שהוא לא כל יכול. הסתירה בעצם קיימת בגוף השאלה וכלל לא מרמזת שום דבר על הבורא. מי שנותן את הכוח והכובד לסלע הוא הבורא. מי שמפעיל את כוח המשיכה זה הבורא. מי שצריך להרים את הסלע זה הבורא. יוצא שכל הכוחות תלויים בבורא ומה שאנו שואלים זה האם הבורא יכול להיות חזק יותר מעצמו. אפשר לשאול שאלות נוספות וחסרות משמעות בסגנון, כמו "האם הבורא יכול לנצח את עצמו בכדורגל?", "האם הבורא מהיר יותר מעצמו בתחרות ריצה?" וכו'. השאלה לא מלמדת שום דבר על הבורא, היא רק מביאה לנו סתירה שאנו מכירים מהעולם המוגבל שלנו שאותה אנו מנסים להלביש על הבורא האינסופי והבלתי מוגבל.

הכל צפוי או הרשות נתונה?

המשפט הזה נשמע כמו פרדוקס מבלבל, כי לכאורה או שהכול צפוי (ואז אין בחירה והרשות אינה נתונה) או שהרשות נתונה (ואז אף אחד לא יודע במה נבחר כי זו הבחירה האישית שלנו, אז שום דבר לא צפוי). כדי להבין את הדברים, נתאר לעצמנו שאנו צופים כעת בסרט וידאו שצילמנו בעבר. לאחר שכבר חווינו את הדברים וצפינו בסרט כבר כמה פעמים אנו יודעים בדיוק מה הולך לקרות בהמשך הסרט. אם נבחן את מצבנו כעת, נגלה שהכול צפוי (משום שכבר צפינו בסרט

ואנו יודעים מה הולך לקרות) והרשות נתונה (כי לא אנחנו אלו שמחליטים מה קורה בסרט, אלא אותם אנשים מצולמים הם שקיבלו את ההחלטות לבדם ואנחנו פשוט צפינו באותן החלטות שהם קיבלו בצורה חופשית לגמרי). יוצא שההחלטה היא של האדם מתוך בחירה חופשית ורשות נתונה, והבורא צופה באותה החלטה ויודע מה אותו אדם בחר. צריך לזכור שהבורא אינו מוגבל בזמן, לכן אין הבדל בין דברים שהתרחשו בעבר לאלו שעומדים להתרחש בעתיד, בשבילו הכל צפוי ברגע זה, שהרי אינו מוגבל בזמן. האדם מבצע את הבחירה החופשית שלו ולכן הרשות נתונה. לאחר שכבר בחר כולם יודעים במה בחר. הבורא יודע במה בחר כבר לפני כן מפני שאינו מוגבל בזמן ולכן הכל צפוי.

מדוע שנאמין לתורה?

לעם ישראל ישנם שורשים חזקים ומוצקים. כולנו יודעים היסטוריה ויכולים להבין את מהלך הדברים באלפי השנים האחרונות. מתוך התבוננות על האירועים שעברנו, ניתן לדעת שהתורה שניתנה לנו היא האמת. כל אחד מאיתנו יודע את שורשיו ומוצאו. היהודים היו פזורים בכל העולם כולו בגלות במשך כ 2000 שנה. עם כל זאת ניתן לראות שההלכות, המנהגים ושאר מאפייני העם היהודי נשמרו בצורה פלאית יחסית לבידוד שהיה ליהודים בין האומות. בוודאי שלא יתכן שהעם היהודי צץ לו במשך 2000 השנים האלו, משום שאילו זה היה כך, כל היהודים היו נמצאים בתוך אומה אחת ולא היו יכולים להיות מפוזרים כל כך. בנוסף, אף אחד לא היה רוצה להיות יהודי משום שידוע שבכל מקום שהיינו רדפו אותנו עד מוות. לכן מובן שהכול התחיל לפני השנים הללו, ומאותם שנים שלפני הגלות יש לנו תיעוד ברור לכל מה שהתרחש אז ולפני כן, ואת זה ניתן לראות בספרי התנ"ך, המשנה והגמרא שנשארו זהים בכל תפוצות ישראל בכל העולם, למרות הנתק המוחלט שהיה ביניהם.

צריך להבין שכפי שכולנו יודעים את מוצאנו, מהיכן ההורים שלנו, מהי דתם, מהם המנהגים, מהי ההיסטוריה וכו', כך גם הורינו ידעו זאת, וכך גם הוריהם ידעו זאת וכך הורי הוריהם בכל הדורות. ספר התנ"ך עובר מדור לדור אצל כל בית יהודי מהורים לילדיהם ומרבנים לתלמידיהם. צריך לשאול מהיכן כל זה התחיל? ממתי התחילו להעביר את ספר התנ"ך? ממתי התחילו להאמין בתנ"ך? מתי היה חג הפסח הראשון שחגגו? מי היה הכהן הראשון ובאיזו תקופה זה היה? מתי הייתה ברית המילה הראשונה? ואולי שאלת השאלות, אם נאמר שהתורה לא ניתנה מהשמיים אלא שקבוצת אנשים חכמים פתחו להם דת חדשה וחיברו לזה ספר, אז איך הצליחו להחדיר את הדברים לכל ישראל ומי הטיפש שהסכים לקבל את זה, לקיים את כל המצוות ולהעביר את זה לצאצאיו?

בימינו אנחנו מאמינים בתורה, מקיימים אותה ומעבירים אותה לדורות הבאים מתוך ההבנה שאנו חלק מהעם הזה. ברור לנו שהורינו יהודים וכך גם הוריהם, ברור לנו שאנו שייכים לישראל, ברור לנו שישנם חכמים וגדולי ישראל שהם הצינורות המעבירים לנו את הדברים מהדורות הקודמים, כך אנו מבינים שאנו חלק מכל הסיפור הזה. אבל מהיכן כל זה התחיל? אם נאמר שחס ושלום התורה הומצאה בשלב כלשהו בהיסטוריה וכל הכתוב בה לא באמת התרחש, אז

ננסה להתבונן בנקודת ההתחלה בה התחילו לשווק את ספר התורה ואת ה"יהודים" הראשונים בהיסטוריה, ונראה שנגיע להרבה סתירות וחוסר היגיון. הרי אף אחד לא יסכים לקבל את ספר התורה, לקיים תרי"ג מצוות, להעביר את המסורת באדיקות לצאצאיו כך שתישמר גם בעוד 3,000 שנה, לשנות את כל מהלך חייו ולהתמסר לתורה וליהדות כאשר אין בכלל מושג של "ישראל" או "יהודי". תארו לכם שמישהו הגיע לאדם כלשהו שלא שמע אף פעם על המושגים האלו של היהדות, וסיפר לו סיפורים על יציאת מצריים (שהייתה האומה השולטת והחזקה בעולם), עשר מכות בהן שונה הטבע כולו, ירידת המן, מעמד הר סיני שנעשה בפני מיליוני אנשים, קריעת ים סוף וכו'. הוא מספר על נסים עצומים שהתרחשו לעיני כל העולם ועליהם כתוב בספר התורה שכל העולם שמע על כך, וכל זה בזמן שאין אף אדם יהודי בכל העולם, אין עם שקרוי ישראל ואף אחד לא שמע על שום דבר מהנאמר. איך ניתן לשכנע אדם שהוא יהודי, בזמן שאותו אדם מכיר ויודע את מוצאו ומהיכן הגיעו הוריו? אין סיכוי שאותו אדם היה מקבל את הסיפור הזה לולי היה שומע על הדברים בעצמו מהוריו או מכריו. אך גם אם נניח שהוא היה ממש טיפש והסכים לקבל את הדברים, הוא בוודאי לא היה מסכים לשמור תרי"ג מצוות שיגבילו וישנו את כל חייו, ולא היה מעביר את הדברים בצורה כל כך מדויקת וברורה לילדיו. מי היה מסכים לבצע ניתוח מסוכן לבנו הקטן בגיל 8 ימים אם לא היה בטוח שהתורה אכן אמת? מי היה חוגג את חג הפסח הראשון כאשר הוא רואה שאף אחד אחר לא חוגג אותו ומעולם לא שמע על יציאת מצריים? מתי החליטו על הכהן הראשון אם לפניו לא היו כוהנים ובכל זאת מוכרח על פי התורה שהוא יהיה מזרע אהרון הכהן? ממתי התחילו להניח תפילין ואיך הסכימו לעשות זאת בפעם הראשונה בהיסטוריה אם אבותיהם לא שמעו מעולם את המושג "תפילין"? אף אחד לא היה מתחיל ביום בהיר אחד לקיים מצווה כלשהי כאשר אתמול אף אחד לא ידע על קיומה. כל היהדות עוברת במסורת מדור לדור, ואף אחד לא ממציא הלכות חדשות אם לא ראה את אבותיו או רבותיו מבצעים את הדברים. לכן ברור שאי אפשר פתאום להמציא את הכל, אלא הכל מוכרח להיות קבלה מדור לדור, אנחנו קיבלנו מאבותינו ורבותינו שקיבלו מאבותיהם ורבותיהם וכך זה ממשיך עד למשה בהר סיני שם כל בני ישראל היו עדים וראו את הנסים במו עיניהם.

אז איך עשו זאת שאר העמים?

דתות אחרות כמו הנצרות והאיסלם עשו את הדברים בצורה שונה לגמרי. הסיפור שלהם לא מתחיל ממעמד עצום שכל העולם שמע עליו, אלא מנבואה אישית שכביכול אדם מסוים קיבל. הם צירפו לעצמם אנשים שפשוט האמינו בהם, שם אף אחד לא ראה או ידע כמו שכתוב בספר התורה שלנו, אלא הם פשוט סמכו על נבואה שמישהו אמר שהוא קיבל. לדבר כזה הרבה יותר קל להאמין, כי אין מי שיכול להכחיש את הדברים. אף אחד לא ראה או שמע, אז או שמאמינים או שלא. בנוסף לא היה להם קשה לשכנע אנשים להצטרף, הרי לא צריך להתאמץ יותר מדי, אין הרבה כללים, אין מצוות, אז מה אכפת לאנשים להצטרף ולהפוך לקבוצה אחת מאוחדת בזמן שלא מפסידים כלום? אנשים ידעו שהם מתאסלים או מתנצרים, אף אחד לא סיפר להם שהורי הוריהם היו

מוסלמים או נוצרים. כולם הבינו באותו הזמן שלפני כן לא הייתה הדת הזו, וכעת היא מוקמת. אצל היהודים זה מצב לא יתכן, כי היהדות לא מקבלת גרים בקלות, אלא מי שהוא יהודי צריך להיוולד לאמא יהודיה, והסיפורים מספרים שהדת הייתה קיימת עוד מלפני כן, מימי בני ישראל במדבר שחזו בעיניהם בכל הנסים העצומים. לא יתכן מצב שאתמול לא הייתה יהדות והיום פתאום כן יש יהדות. הרי התורה מספרת בדיוק את דרך היווצרות העם היהודי במצרים ובמעמד הר סיני. אף אחד לא יסכים לקבל סיפור שלם על אותות ומופתים בכל העולם והיווצרות עם יהודי במעמד של מיליוני אנשים כאשר במציאות כולם יודעים שאתמול הדבר כלל לא היה קיים. אם היו אומרים לנו שמשנה קיבל את התורה לבדו והוא רוצה לשתף אותנו, אז יתכן שהיינו מאמינים לזה ומקבלים את זה באמונה עיוורת. אבל כאשר כתוב שכל העולם יודע ומכיר במעמד וכל ישראל היו נוכחים בזמן קבלת התורה, מי הטיפש שייסכים לקבל על עצמו את הסיפור הזה אם הוא לא באמת התרחש? היחידים שיכולים לקבל על עצמם את החוקים והמצוות, ומוכנים להעביר את הדברים בצורה מדויקת ככל הניתן לצאצאיהם אחריהם מתוך שמירה אדוקה על המסורת בסיכון חייהם מבלי להתערב בין הגויים, הם אותם יהודים שהיו באותו מעמד. רק הם היו יכולים לקבל את המחויבות העצומה הזו ולדקדק בכל פרט שמעבירים לצאצאיהם כך שגם בעוד אלפי שנים, ידעו הצאצאים מה זה אומר להיות יהודי.

מי אמר שיש תורה שבעל פה?

אנשים רבים מאמינים בתורה שניתנה לנו, אך מפקפקים בפירושים השונים שנותנים לה רבותינו ז"ל. צריך להבין שכל הידע שלנו בעולם נובע מהעברת הדברים שבעל פה. יוצא מזה שבלעדי התורה שבעל פה, לא היה כל קיום לתורה. תארו לכם שישנו אדם שכלל לא יודע קרוא וכתוב, לא מבין עברית ולא יודע מהי היהדות. אותו אדם מחזיק ספר תורה בביתו, אך הוא כלל לא יודע מהו אותו ספר. האם אותו אדם יוכל להבין מעצמו את התורה? האם הוא יוכל לנחש מה כתוב שם מבלי שיהיה מישהו שיסביר לו את הדברים בעל פה? כמובן שלא. לכן מובן שאף אחד לא יכול להבין ולפרש את התורה ללא התורה שבעל פה. התורה כתובה באותיות הקודש, אך התורה שבעל פה היא זו שמלמדת אותנו לקרוא ומסבירה לנו איך להגות את האות א', איך לקרוא מלה מסוימת, מהן המשמעויות של המלים השונות וכו'. כשהיינו קטנים ההורים והמורים שלנו לימדו אותנו בעל פה אותיות, מלים, משפטים, תחביר נכון וכו'. רק בזכות אלו למדנו להבין מה כתוב בתורה. התורה עצמה היא תמצית וסיכום הדברים. התורה שבעל פה היא זו שמבארת ומרחיבה את הטמון בה.

לאחר שבני ישראל קיבלו את התורה, הם בוודאי התחילו לשמור ולקיים את המצוות הכתובות בה. צריך לשאול כיצד הם שמרו שבת לאחר קבלת התורה? הרי לא מבואר בתורה מה זה אומר "שמור את יום השבת...". האם צריך לפטרל מסביב? האם צריך להחזיק אותה חזק? מה זה אומר לשמור? כמו כן בני ישראל הניחו תפילין, אך כיצד ידעו איך הן צריכות להיראות? היכן מניחים אותן? מה בדיוק צריך לכתוב במזוזות הבית? כיצד מתחתנים? איך עושים ברית מילה? איך מקיימים את כל המצוות? כל מצווה שקיימת, ללא הביאור והפרטים שלה לא

ניתן כלל להבין אותה. לכן מובן שהדרך להבין את התורה כראוי היא להיצמד למסורת אותה קיבלנו מאבותינו, אותה קיבלו מאבותיהם ומאבות אבותיהם עד לבני ישראל במדבר שקיבלו את הדברים ממשה רבינו, שקיבל את הדברים מהקדוש ברוך הוא בהר סיני במשך 40 יום ולילה ששהה שם כמבואר בתורה.

ישנן קהילות שונות כמו הרפורמיים או הקראים שאינן מאמינות בתורה שבעל פה. ישנם גם הרבה יהודים מסורתיים שמאמינים במהלך הכללי של הדברים, אך סבורים שהם יודעים לפרש את הדברים בצורה טובה יותר מרבתינו ז"ל, מתוך ההבנה שלהם ישירות מהמקרא. צריך להבין שהדבר דומה לסטודנט שנכנס ללמוד באוניברסיטה ומחליט שבמקום להקשיב לפרופסור שמלמד אותו, הוא ייקח את דף הנושאים של הקורס וינסה לפרש אותם בעצמו ללא חומר עזר, ללא רקע מוקדם בנושא וללא כל ידע נוסף. הדבר טיפשי לגמרי, שהרי לא ניתן להבין מה כתוב בתורה ללא התורה שבעל פה. התורה שבעל פה היא זו שמסבירה לנו ומלמדת אותנו על התורה שבכתב, היא זו שנותנת לנו את החשיבות של התורה ובלעדיה אין כלל תורה. אנו מעריכים את התורה שבכתב בזכות הדברים שהורינו לימדו אותנו, הערכים שהקנו לנו והעבירו לנו בעל פה.

חשוב לדעת שגם אותם אנשים שאינם מאמינים בתורה שבעל פה כמו הקראים, מעבירים מדור לדור את התורה שבעל פה שהם המציאו, שהרי אין כל אפשרות להעביר תורה ללא הסבר שבעל פה. מה שקרה זה שבאיזשהו שלב מסוים בהיסטוריה, קמה קבוצת אנשים שהחליטו שהם לא מאמינים בתורה שבעל פה והמציאו פירושים משלהם לפי דמיונם. לאחר שעשו זאת, כל הדורות שהגיעו אחריהם הלכו לפי הפירושים שהם המציאו ואף אחד לא מפרש לעצמו כרצונו את התורה. גם לקראים, לשומרונים, לרפורמיים ולכל שאר מכחישי תורה שבעל פה ישנם מסורת, מנהגים ודברים שעוברים בעל פה מדור לדור, שהרי ללא זה אי אפשר. ההיגיון אומר שאם מישהו לא מאמין בתורה שבעל פה, אז שישכח את כל מה שהוא יודע מהוריו ורבותיו וישב עם ספר התורה בניסיון לפרש אותו בעצמו. אבל גם הם מבינים שחייבת להיות תורה שבעל פה, אלא שבמקום לקבל את המקור שהתקבל ממשה רבינו, הם מעדיפים לקבל את ההמצאות של ענן (ממציא התנועה הקראית) וחבריו שפירשו מעצמם את התורה לפי ראות עיניהם והעבירו מדור לדור.

מהי התכלית?

התורה מכוונת את האדם היהודי להגיע אל המטרה האמתית שלשמה הוא נמצא כאן. הרי ברור לכולנו שישנה תכלית ומטרה לחיים שלנו. כדי להגיע לתכלית האמתית של חיינו, אנו מוכרחים ללכת בעקבות הוראות הבורא שברא אותנו. אדם יכול לחפש הנאות וריגושים בחייו, להעביר את הזמן מול הטלוויזיה או לשבת בבתי קפה עם חברים. הכל יכול להיות נחמד, אבל לתכלית של חייו הוא בוודאי לא יוכל להגיע בצורה שכזו. אנחנו יכולים להמציא סיבות לחיינו ולומר שאנו חיים כדי להעביר את הזמן, כדי לעשות כסף או בשביל הילדים, אבל כל אלו התחמקויות מהמטרה האמתית שנראית לנו מחייבת מדי. כי גם אם נהנה, נצליח, נסדר את הילדים ונחיה את החיים הכי טובים שיכולים להיות (למרות

שאינ דבר כזה...), אחרי 120 שנה לכל היותר הכל יגמר. אז מה הטעם בזה? אבל אם מבינים את מהות החיים האמתית, אז מבינים שבאנו רק כדי לבצע תפקיד מסוים. באנו בשליחות מסוימת לעשות את המוטל עלינו ולאחר מכן נוכל ליהנות מקבלת השכר. מעטים מאוד האנשים שמנצלים את חייהם. את רוב חיינו אנו משקיעים בהכנות לעתיד, אך ההנאה עצמה אף פעם לא מגיעה. אנו עובדים קשה כדי לחסוך, לומדים, בונים בתים, קונים ומשקיעים, אך לא מנצלים באמת את חיינו. אדם שיודע שאין לו זמן רב לחיות לא יתעסק בדברים הללו, הוא לא יצפה בטלוויזיה או ישחק במחשב, אלא ינצל כל שנייה יקרה שנותרה.

הקדוש ברוך הוא הוריד לעולם הזה נשמות יקרות מעולמות עליונים ונשגבים. נשמות אלוקיות מושלמות ללא פגם נכנסו לתוך הדבר הכי שפל וגשמי שיכול להיות, הלא הוא הגוף. כעת לאחר שנוצר החיבור, תפקיד הנשמה הוא לקדש את הגוף ואת החומר בעולם, ובכך להפוך גם את הגשמיות לאלוקות. כמו אדם חזק ושרירי שנכנס לחדר כושר, כדי להתחזק עוד יותר הוא מוכרח לתת כוח חזק שיתנגד לו. הוא צריך להרים משקולות כבדות ולהתאמץ כדי שלאחר מכן יוכל לצאת חזק יותר. כך הנשמה מתלבשת בגוף גשמי שנותן לה תאוות ויצרים, כדי שיהיה לה קשה להתמודד ובזכות המאמץ הגדול שהיא תעשה, היא תוכל לזכות לצמוח ולקדש גם את הגוף עמה. היא הופכת את החומריות לרוחניות. לכן כמעט כל המצוות הן גשמיות, עושים מבהמה גשמית תפילין וספרי תורה, הופכים אוכל לרוחני על ידי ברכה, מקריבים קרבנות, לובשים ציצית ומקדשים בשבת על יין שמסמל את שיא התאוה החומרית. כאשר אנו הולכים לפי הוראות הבורא אנו מעלים את הגשמיות סביבנו לדרגת רוחניות.

אמת יש רק אחת

המשפט הנפוץ אומר שלכל אחד יש את האמת שלו. אבל צריך להבין שאמנם לכל אחד יש דעות שונות ואף אחד לא חושב כמו השני, אבל כל זה מדובר על דעות סובייקטיביות. הרי אם האמת שלי והאמת שלך היא לא אותה אחת, אז היא בכלל לא אמת. האמת היא האובייקטיביות של הדברים מבלי הפירוש שאנו נותנים להם מעצמנו. אף אחד לא יוכל לומר בבית המשפט שבתוך האמת שלי זה בסדר לרצוח ולגנוב. אף אחד לא יוכל להגיד שאחת ועוד אחת שווים לחמש באמת שלי. האמת היא אחת ויחידה, ברגע שכל אחד מפרש אותה בצורה שונה, אז היא כבר לא אמת. אמנם אנשים יכולים להסתכל על אותה האמת מזוויות שונות, כל אחד מנקודת המבט שלו, אבל רק כל עוד זו האמת. כך למשל במבט על אובייקט מסוים, אדם אחד יוכל לראות שולחן, האחר יראה רהיט ואדם שלישי יראה חתיכות של עץ בצבע חום. לאמת יש הרבה דרכים להתבונן בה. אבל ברגע שאדם מתחיל לדמיין דברים ולקרוא לשולחן כרית ולכיסא הוא קורא מנורה, זה בוודאי לא אמת וזה לא משנה אם הוא יישבע שכן זו האמת שלו.

אף אדם לא יכול לדעת מהי האמת מתוך עצמו. שהרי האדם מושפע מסביבתו ומפנימיותו, והוא לא יכול להתבונן על הדברים באובייקטיביות. כמו כן, האדם רואה רק חלק קטן מהתמונה בצורה מוגבלת בעוד שאת התמונה הגדולה רק הקדוש ברוך הוא מכיר. גם הנאצים יימח שמם חשבו שהם עושים משהו טוב

ומועיל לאנושות, אבל כולנו יודעים שזו בוודאי לא האמת. כל אדם רואה את הדברים מנקודת המבט האישית שלו. היחיד שיכול להסביר לנו מהי האמת וכיצד להשיג אותה הוא הבורא, משום שהוא זה שברא את המציאות ומכיר אותה בצורה אובייקטיבית ומקיפה.

אז אולי עדיף לחיות בשקר טוב?

גם מי שחושב שטוב לו בחיים, בוודאי יעדיף לחיות על פי האמת. הרצון לחקור ולגלות את האמת טבוע בתוכנו. אף אחד לא ירצה לקחת שיקוי פלא שירדים אותו למשך 20 שנה וייתן לו לחלום את החלומות הכי טובים שאפשר. אנחנו רוצים לחיות את האמת, לא להתעורר בעוד 20 שנה ולגלות שכל החיים שלנו היו חלום דמיוני. אנשים יכולים להשתכר, לקחת סמים או לברוח מהמציאות בכל דרך אחרת, אך הבריחה לא תהפוך את המציאות לטובה יותר. כל אחד מאיתנו מעוניין לדעת את המצב האמיתי בו הוא נמצא, כדי לדעת לאן ואיך להמשיך מאותה נקודה. השקר הכי טוב שיכול להיות בסופו של דבר יעלם ואז נישאר עם המציאות. אז בוודאי שעדיף לנסות להבין אותה ולהתמודד עם הדברים במקום לברוח ולמצוא את עצמנו לבסוף במצב גרוע יותר.

מדוע להאמין אם אפשר לדעת?

האמונה מבוססת על עובדות מוצקות וידיעת הדברים. לכן נראה לכאורה שאם אפשר לדעת את הדברים מתוך תפיסה מחשבתית, אז אין כל צורך באמונה. אבל האמת היא שבניגוד למה שמקובל לחשוב, האמונה חזקה הרבה יותר מכל ידיעה. ידיעת הדברים מתמקדת בעבר ובמוגבלות, אנו יודעים את הדברים ששמענו, ראינו או קלטנו באחד החושים המוגבלים שלנו. אנו יודעים את מה שהיה פעם וזה מכניס אותנו להבנה מגבילה שאי אפשר אחרת. כלומר, אנחנו יודעים שאנו לא יכולים לעוף, שאי אפשר לעבור דרך קירות, שמי שמתקרב לאש עלול לקבל כוויה, שמשאית היא כבדה וכו'. כל אלו עובדות שקלטנו מהמציאות והגבלנו את עצמנו בתוכן. במלים אחרות, הידיעה מכניסה אותנו למציאות של מה שהיה אתמול זה גם מה שיהיה מחר. האמונה לעומת זאת מתרכזת בעתיד ופורצת כל גבול אפשרי. כל המצאה שהומצאה אי פעם נבעה מתוך האמונה שהיא אפשרית, למרות שהידיעה נתנה לה סיכויים קלושים. בכל פעם ששיא חדש נשבר, שהטכנולוגיה מתקדמת, שכל אחד מאיתנו מצליח במשהו, זה רק מתוך אמונה שפורצת את הגבלת הידיעה שהדבר אינו אפשרי. זה לא פשוט, צריך הרבה כוח לאמונה וצריך להתמיד ולנסות, כמו בכל ההמצאות הגדולות שהמציאו אי פעם. אבל ברור שאם נתמיד מספיק ונתחזק באמונה, נוכל לשנות את כל המציאות כרצוננו. לכן כולם יכולים לדעת בצורה שכלית שישנו בורא לעולם, שהתורה ניתנה וכו'. אבל זה לא מספיק לדעת את הדברים, צריך להכניס אותם אל הלב ולחזק את האמונה כדי שנוכל לעצב את המציאות החדשה של מחר.

אולי נקיים רק חלק מהמצוות?

הקדוש ברוך הוא נתן לנו תרי"ג מצוות כדי שנוכל להגיע אל התכלית

בשלמות. אדם שלוקח רק חלק מהמצוות ואת היתר עוזב בצד בעצם מרמז על כך שהוא סובר שהוא חכם יותר מהבורא. הוא לוקח את הבורא בתור יועץ בלבד. חלק מהמצוות הוא מוכן לאמץ לעצמו ועל חלק הוא מוותר מתוך הרגשה שהן לא מתאימות או שאינן טובות לו, כמו עצה לא טובה חס ושלום. ברור שאי אפשר לקיים את כל המצוות בבת אחת וזה מאוד קשה לדקדק בכל פרטיהן, אבל הרצון והשאיפה שלנו צריכים להיות אל התכלית. צריכה להיות לנו ההבנה שאנחנו אמנם לא מקיימים מצוות מסוימות, אבל לא בגלל שאנו חושבים שהן לא נחוצות, שהן מיושנות או שהן מעכבות ומזיקות לנו. הרי הבורא הרבה יותר חכם מאיתנו והוא בוודאי יודע מה טוב לנו. אלא אנחנו מאוד רוצים לקיים את הכל, אבל בגלל שמאוד קשה לנו ויצר הרע לא מאפשר לנו כרגע, אז אנחנו מתקדמים בצורה אטית ומתפללים שבקרוב נוכל לקיים גם את אלו שכעת אנו לא מקיימים.

לפעמים זה נראה לנו לא נוח לקיים את המצוות בדקדוק והקפדה. אנו חושבים על מה אחרים יגידו ואיך יסתכלו עלינו. אך תארו לכם שתעצרו נהג אמבולנס בדרכו לפצוע ותבקשו שיבוא לשתות אתכם קפה. הוא בוודאי לא יעצור אפילו לענות לכם וימשיך בדרכו. אולי תאמרו לו "אל תהיה קיצוני, בוא נצפה קצת בטלוויזיה", אבל ההיגיון אומר שגם זה לא יעזור והוא ימשיך בדרכו. כך כולנו צריכים להיות. כמו נהג האמבולנס שנמצא בתפקיד חשוב והוא יותר על הכל כדי לבצע את השליחות שלו, כך גם לנו תפקיד חשוב בעולם הזה וראוי לכל אחד מאיתנו לבצע אותו בציניות. אפשר לשתות קפה, אפשר לצחוק, אפשר ליהנות, הכל מותר. אבל כל עוד זה לא פוגע בעבודה הרוחנית שלנו. כי ברגע שאנו מעדיפים את הגשמיות, התאוות וההוללות על פני המצוות שמהוות את הדרך אל תכלית חיינו, אז אנחנו בדיוק כמו נהג אמבולנס שמחליט לעצור בדרך כדי לקנות גלידה.

אני מאמין בלב

תארו לכם אדם שנמצא כבר כמה שנים בחו"ל מבלי להרים טלפון למשפחתו. בכל ערב הוא יוצא למועדונים שונים לחגוג ובוגד באשתו. פתאום מגיע חבר טוב שלו ושואל אותו בדאגה מה קורה אתו ומדוע הוא לא מדבר עם אשתו? אותו אדם לא מתבלבל ועונה לו בצורה ברורה "העיקר שאני אוהב את אשתי בלב". מובן לכולנו שזה שטויות ושקרים, שהרי אם אדם אוהב מישהו, הוא יעשה את הכל כדי להראות זאת. אילו היה אוהב את אשתו הוא היה רוצה קשר וחיבור אתה ולא מסתפק במה שבלב. כך באותה צורה אנחנו זונחים את התורה והמצוות, מתעלמים מציווי הבורא ובכל זאת בטוחים שאנחנו אוהבים אותו ומאמינים בו בתוך הלב. החיצוניות מעידה על הפנימיות שלנו ולכן אם אנחנו באמת אוהבים ומאמינים, נרצה לצעוק את זה ולהראות את זה בחיצוניות. בוודאי שנרצה לתקשר אתו ולהתחבר אליו דרך התפילה והמצוות.

הדבר עובד גם בצורה הפוכה, כאשר אדם עושה פעולות מסוימות ונמצא בסביבה מסוימת, הוא מושפע מהדברים לפנימיותו. חז"ל מלמדים אותנו שמתוך שלא לשמה בא לשמה. לכן אם קשה לנו בעבודת השם, אנו מרגישים חלשים או לא מספיק מאמינים, הדרך הטובה להתחזק היא לעשות דברים חיצוניים.

בהתחלה זה יהיה לא לשמה וכך נרגיש שאנו עושים דברים מאולצים. אבל לאט לאט הפנימיות תושפע מכך ותשנה אותנו. אדם שיתחיל למשל לשמור שבת יגלה לאט לאט כמה זה עושה לו טוב ואיזו הרגשה נפלאה זו. הוא לא יצליח להבין איך לא עשה זאת קודם. פעמים רבות אנחנו מחכים שהדברים ינחתו עלינו. "אני אניח תפילין כשאהיה בשל לכך...", "אתחיל להתלבש בצורה צנועה כשזה יבוא מבפנים". במקום להשאיר את הדברים בידי הטבע והסביבה שעלולים להזיק, כדאי לקבל את ההחלטה בעצמנו מתוך היגיון שזה מה שנכון לעשות וזוהי האמת. הרגש כבר יגיע לאחר מכן משום שאחרי המעשים נמשכים הלבבות. כאשר נטפל בחיצוניות הדברים, הפנימיות כבר תגיע לבד.

השפעות הסביבה

כל אחד מאיתנו בטוח שהוא מחליט ובוחר בעצמו את הבחירות של חייו. האמת היא שכאשר איננו נותנים ביטוי לנשמה, אנו בעצם נותנים לאחרים לבחור במקומנו ואין לנו כל ביטוי. האופנה מכתיבה לנו מה ללבוש, מה לאהוב או כיצד להתנהג. בגדים שרק לפני חודש היינו בטוחים שהם סמרטוטים הפכו להיות באופנה וכעת אנחנו כל כך אוהבים אותם. אילו היינו גרים במדינה אחרת היו לנו מנהגים שונים, אופי שונה ורגשות שונים. אם איזה כוכב הוליוודי יסתפר בצורה מגוחכת, לא יעבור שבוע וכבר עשרות אלפים יראו כמוהו. ברגע שאנו מקבלים משובים מהחברה, אנו מנסים להתאים עצמנו לציפיות שלהם. חוש ההומור שלנו דומה לשל חברינו, יש לנו שפה משותפת, נושאי עניין משותפים, יוצא שכמעט ואין לנו ביטוי עצמי. לשמור מצוות למשל זה לא כל כך באופנה, לכן זה לא פלא שאפילו אנשים מאמינים עוצרים את עצמם מללכת בדרך אמונתם מתוך מחשבה של "מה יגידו האחרים?". אדם חכם לא ייכנע לסביבתו ו"יזרום" עם החיים כמו כולם, אלא יקבע ויעצב את עתידו לפי האמת והטוב אליהם הוא שואף.

ממבט ראשון נראה שהתורה חונקת אותנו ומבטלת את האישיות הפנימית. אבל זה בדיוק להפך, התורה מבטלת את כל התאוות והיצרים החיצוניים ומשאירה רק את הפנימיות. מתוך ביטול השקרים והשפעות הסביבה ומתוך הגבלת החומריות, צומחת האישיות האמתית והפנימית שלנו. אדם עם יראת שמיים אמתית לא נותן לתאוות להטעות אותו, הוא לא מתבלבל ומשתגע מאישה לא צנועה, לא מחקה את כל מה שמראים בטלוויזיה ויכול לעצור את עצמו מלאכול מנת שווארמה לא כשרה אפילו אם הריח ממש מגרה והיצר מנסה לתעתע בו. הוא נמצא בשליטה עצמית מוחלטת, הנשמה שלו מקבלת ביטוי ושולטת לחלוטין על היצר והתאוות. הוא יודע שהתורה מביאה אותו למיצוי הפנימיות האישית שלו, כאשר הוא משקיט את כל החיצוניות השקרית.

האם התורה מגבילה אותנו?

כאשר אנחנו רוצים להתרכז היטב במשהו שאנו רואים, נעצום עין אחת כדי להתמקד בעין השנייה. כאשר אנו רוצים לשמוע טוב יותר, ננסה לבודד את הרעשים, נעצום את העיניים ונתרכז רק בצליל המסוים אותו אנו רוצים לשמוע.

זה בלתי אפשרי להתמקד ולהתרכז בדברים רבים בו זמנית. לכן, כדי להתרכז היטב בדברים החשובים לנו, אנו מגבילים דברים אחרים שאינם חשובים ומתוך כך יכולים להתמקד במטרה. התורה אמנם נראית כמגבילה, אבל כל ההגבלות האלו נועדו כדי שנוכל לגלות את הפנימיות ולצמוח. להתמקד במטרה ובתכלית החיים מתוך ביטול כל ההבלים שמסביב. אדם שאוסף לעצמו יהלומים לא ירגיש מוגבל אם הוא יוותר על הפסקת קפה ועוגה. אז אמנם אי אפשר לעשות טיולי ג'יפים או מנגל בשבת ולא ניתן לאכול דברים שאינם כשרים, אבל דווקא מתוך ההגבלות האלו אנו מסירים את ההגבלות הרוחניות שלנו ויכולים להגיע לסיפוק פנימי ולהגשמה עצמית. אדם שרוצה לעשות דיאטה מגביל את עצמו מאוד. כולם מסביב יכולים לצחוק עליו ולגרות אותו עם הבורקסים שלהם, אבל בסופו של דבר הוא יודע היטב שהוויתורים שווים את זה. זו הגבלה טובה, שהרי שווה להגביל את עצמנו מעט בגשמיות כדי לזכות לסיפוק רוחני עצום.

תאוות ודמיונות מתוקים

התאוות שמסנוורות אותנו הן דמיוניות וחסרות כל ערך. אין ממשות בתאוות עצמה, אלא רק ברצון שיש לנו לקבל אותה. אדם למשל יכול להישבע שהדבר שהוא הכי אוהב בעולם זה פיצה. אבל מה יקרה אם נתפוס אותו לאחר ארוחה ענקית ומפוצצת מתפתל מכאבי בטן ואז נציע לו איזה מגש פיצה שהוא אוהב הכי בעולם? הוא לא יוכל אפילו להסתכל על הפיצה שהוא כל כך אוהב. זה קורה משום שהוא לא באמת אוהב את הפיצה, אלא יש לו חוסר כלשהו שהוא רוצה להשלים ובמקרה אותו חוסר מתבטא כעת בתור פיצה. בשום תאוות אין ממשות, משום שבזמן מסוים אנו נרצה אותה ובזמן אחר לא. גם אם נשיג את אותה תאוות, זה תענוג שנמשך כמה דקות לכל היותר ואז אנו חוזרים לרצון של תאוות נוספת. הכל גשמי וחולף ללא כל טעם.

פעמים רבות אנו מכניסים את עצמנו לאותן תאוות רק מתוך רצון לחוסר מסוים כדי שלאחר מכן נוכל להשלים אותו. כך אדם שמנסה לעשן בפעם הראשונה בוודאי לא ירגיש הנאה מהסיגריה. לאחר שהוא כבר מתמכר לתאוות וחש את החוסר, הוא מרגיש שהסיגריה מרגיעה אותו. אך אם נתבונן בזה, נגלה שזה בדיוק הפוך. אותו אדם לא רגוע במשך כל היום בגלל התאוות לסיגריה, ואז כאשר הוא מעשן הוא מגיע למצב רגיעה נורמלי שכל אדם שלא מעשן נמצא בו כל הזמן. בצורה דומה אנו יכולים לשים משקולת על הראש שלנו במשך יום שלם, ואז כשנסיר אותה נרגיש פתאום הקלה ושמחה. כך עובדות כל התאוות החומריות שאנו מכניסים את עצמנו אליהן. אנחנו מרגילים את עצמנו לאוכל מלוח, חריף, מתוק, לריגושים, לאקשן, צניחה חופשית, בנג'י וכל שאר תאוות שבעצם אין בהן משהו טוב במהותן, אלא רק הנאה רגעית מהשלמת חוסר כלשהו שהבאנו על עצמנו. לאחר השלמה זמנית של החוסר הגשמי אנו חוזרים להיות תקועים באותו המקום ללא התקדמות. התורה מבטלת מאיתנו את התאוות הגשמיות ומביאה אותנו לתאוות רוחניות. ברגע שאנו מביאים על עצמנו חוסרים רוחניים, אנו יכולים לצמוח ולהתעלות מתוך שאיפה להתקדם ולהגיע לתכלית החיים. אנו נמצאים בהתקדמות תמידית אל עבר המטרה האמתית בחיים.

אם אדם הרגיל עצמו ל 3 כפיות סוכר בתה, אז פחות סוכר לא יספק אותו. אך אם הוא הרגיל עצמו לחצי כפית, אז הוא ייהנה מחצי כפית לא פחות ממה שיינה אדם אחר ששותה עם הרבה יותר סוכר. אנחנו יכולים להרגיל את עצמנו לכל מצב אם נרצה ונתמיד בכך. לכן ראוי וכדאי לכל אחד להרגיל עצמו לדברים טובים על פי השכל, כך הרגש והאהבה לדבר יוכלו להגיע מאוחר יותר. נוכל להביא על עצמנו חוסרים טובים אותם נרצה להשלים, ואז כאשר נשלים אותם נזכה להתקדם בחיינו. כל תאוה שנמצאת בצד הטומאה ומביאה אותנו לעבור על איסור, נמצאת בצורה מסוימת גם בצד הקדושה בדרך של היתר. לכן במקום לאכול אוכל לא כשר, ניתן לאכול אוכל טעים לא פחות בצורה כשרה. במקום שבני זוג יחיו באיסור, ניתן להתחתן ולחיות בצורה דומה בדרך של מצווה. כל מה שאסור ומגביל בתורה, הוא מותר ולפעמים אפילו מצווה גדולה בדרך מסוימת אותה התורה התירה. גם הבהמות אוכלות, שותות, עושות צרכים, פרות ורבות וכו', האדם היהודי לא עושה את הכל על טייס אוטומטי, אלא חושב ומחליט קודם לכן. לכן במקום ללכת כמו זומבי ללא כל מחשבה אחרי התאוות, כדאי לחשוב לאן הדבר מקדם אותנו ולבחור רק את הדברים שבאמת יועילו לחיינו, ולא את אלו שיהרסו אותם חס ושלום.

עונג שבת אמת

מגיל צעיר מרגילים אותנו לשגרה של החיים. כולנו נמצאים במרדף תמידי אחרי האושר. אלא שמרוב ריצות, אנו שוכחים לעצור לרגע ולחשוב אם בכלל אנו יודעים לאן אנו צריכים להגיע. הדבר דומה לאדם הנוסע לחופשה במקום רחוק, אך מרוב שהוא רוצה להגיע לשם מהר, הוא מחליט לוותר על עצירה להתרעננות, להסתכל במפה או לתדלק, אלא רק לנסוע. אותו אדם לא יוכל להגיע ליעדו אם לא יבדוק במפה לאן לנסוע. הוא יתקע בדרך אם הוא לא יתדלק והוא לא יהיה ערני אם לא יעצור לשתות. אין כאן כל קיצורי דרך, העיכוב הקצר רק יעזור להגיע מהר יותר אל היעד. כך גם אנחנו, רצים מפה לשם, אך לא שמים לב שאנו עושים סיבובים במקום ורחוקים מאוד מלהגיע אל האושר האמת.

כדי לתדלק, לרענן ולכוון אותנו בדרך, הבורא נתן לנו את המתנה היפהפייה הנקראת שבת. השבת עוצרת את שגרת החיים אליה התרגלנו. היא משתיקה את הנפש הבהמית הנמצאת בתוכנו, ונותנת מקום לביטוי לנשמה ולמטרה האמתית. הנפש הבהמית שבתוכנו, מלאה בתאוות חומריות ויצרים. הנשמה לעומתה, היא חלק אלוקי ששואף להתעלות. אנשים רבים טועים בפירוש המושג "עונג שבת" וחושבים שבשבילם טיול ג'יפים, מנוחה מול הטלוויזיה או שחייה בים נחשבים לעונג שבת. אלא שהעונג במקרים הללו נובע מתאוה של הנפש הבהמית בלבד. עונג שבת האמתית הוא להשבית את הנפש הבהמית, ולתת מקום לביטוי לנשמה האלוקית שבנו. אנו נותנים לנפש את מה שהיא צריכה כדי שתשתוק, אוכל טוב, שינה טובה, לא עובדים קשה וכו'. מתוך כך, אנו מפנים את הבמה לנשמה האלוקית שתאיר לנו את האמת. האם אנחנו הולכים לכיוון התכלית? האם אנו נהנים הנאה אמתית רוחנית? זו ההזדמנות שלנו לפקוח את העיניים ולראות את האמת. השבת מתדלקת אותנו בכוחות רוחניים לכל השבוע והיא מכוונת את דרכנו בחיים במפה שהנפש פשוט לא מסוגלת להבין. השבת נועדה ללימוד תורה,

לתפילה, למחשבה טהורה וקדושה ללא מחשבות חול וללא פעולות שגרתיות שאנו עושים בלי להבין מדוע. טיול ג'פים לא יקדם אותנו לכיוון התכלית והטלוויזיה או העיתון לא יאירו את עינינו כך שנוכל להתעלות. כל אלו ישאירו אותנו לבסוף ללא דלק, עם תחושת ריקנות והחמצה. זהו עונג מדומה ורגעי בלבד. העונג האמתי הוא העונג העליון המגיע ישירות מהמקור האלוהי היישר אל הנשמה האלוהית שבנו.

להיזהר מלשון הרע

לשון הרע נתפס כמשהו שמזיק לאנשים עליהם נאמרים הדברים. אמנם גם זה נכון, אך הרבה יותר מכך, הדבר מזיק למספר. מלבד הנזקים הרוחניים שהאדם מביא על עצמו, עצם אמירת לשון הרע מראה את הצד הפחות טוב אצל האדם המספר. האדם מטבעו מדבר על הדברים שנוגעים לו. לשון הרע מציג איזשהו חוסר שקיים בתוכנו. לכל דבר יש צדדים חיוביים ושליליים והכל תלוי במתבונן. כאשר אדם מספר לשון הרע, הוא מרגיל את עצמו לראות את הצד השלילי בדברים. על אותה סיטואציה ששני אנשים ראו, יכול האחד לומר דברי שבח בעוד שהשני יאמר דברי גנאי. כמו שרופא שיניים יחקור וישים לב לכל פרט בשיניים של כל מכריו מבלי לשים לב לכך, בזמן שחשמלאי לא יתייחס בכלל לשיניים של אנשים ורק יחפש נקודות חשמל בבית מתוך הרגל. כך כל אדם רואה את העולם על פי המידע שמוחו מעבד דרך מה שנתפס בחושיו, הכל בהתאם להרגלים שלו ולמקום בו הוא נמצא. אם ראית רע, חשבת רע או דיברת רע, זה אומר שבראשך קיים רע. לא כדאי לתת לזה ביטוי, אלא להשתדל להכניס רק טוב לחיינו. אנו צריכים להרגיל את עצמנו לדון את האדם לכף זכות ולחשוב בצורה חיובית.

להשיג כל מה שנרצה בתפילה

התפילה היהודית מורכבת ועמוקה מאוד. בתפילה אנו מכוונים את עצמנו לדרך האמת והאמונה ובכך פותחים את השערים לשפע שיגיע לעולם. התפילה היא כמו מדיטציה מתקדמת, בה אנו מתרחקים מכל טרדות החיים, לוקחים הפסקה, עושים הרפיה ושופכים את לבנו. כשאנו מבקשים מהבורא למלא את חסרונותינו זה סוג של הילינג. מלבד העובדה שאנו מרפאים את עצמנו במחשבה, הבורא בעצמו שולח לנו מרפא לכל חיסרון גשמי או רוחני. המאמץ לכוון בתפילה הוא לא פשוט בכלל, אך הוא מאוד משתלם ועובד הרבה יותר טוב מכל דמיון מודרך שתנסו. המחשבות צצות ומנסות להסיט אותנו מהמטרה, אך אנו מנסים בכל כוחנו להגיע לכוונות הרצויות ולהתמקד, ובכך אנו מאמנים את עצמנו להתמודד עם מחשבות טורדניות ולהגיע למקום אליו אנו שואפים. התפילה נותנת לנו לקחת את הדברים בפרופורציה נכונה יותר. אנו פועלים במעין דמיון מודרך, בו אנו מרגישים את הבקשות השונות שלנו, חושבים עליהם ורואים אותן מתגשמות בדמיוננו. אנו מתחזקים באמונה, בכך שאנו מבינים שהכול מגיע מהבורא ואין כל קשר לגשמיות שבעניין. בתפילה אנו מכינים את עצמנו לקבלת השפע שהבורא מוריד לנו. הבורא אוהב אותנו ונותן לנו שפע ללא כל תנאי. אך כאשר אנו נמצאים בתפיסה אחרת, אנו לא יכולים לקבל את אותו שפע. בשקע

החשמלי שבשמיים ישנו זרם המחכה למישהו שיקבל אותו. התפילה מחברת אותנו לאותו השקע ובכך אנו יכולים לקבל את אותו השפע היורד מלמעלה. לא מוכרחים להתפלל רק את התפילות שתיקנו לנו חז"ל, אפשר בכל רגע פנוי לדבר עם הקדוש ברוך הוא על כל מה שמציק ולבקש את כל שנזדקק לו.

זוגיות מוצלחת

התורה דאגה לנו לזוגיות מוצלחת על ידי קיום המצוות. זוג ששומר על צניעות יזכה לראות ברכה בחיי הנישואין, הרי אף אחד לא ירצה לראות את אשתו מפטפטת עם גברים אחרים, מתלבשת בצורה לא צנועה ליד גברים, רוקדת לידם או יוצאת עם ידידים לשתות בירה. גם לאדם רחוק מתורה ומצוות הדבר ברור ומובן ואף אחד לא נהנה מזה. אדם שבאמת אוהב את אשתו ירצה לשמור אותה לעצמו בלבד, כך שהוא היחיד שיזכה לראות את שיערה או לשמוע את קול שירתה. בצורה כזו יש לבני הזוג משהו מיוחד משלהם, כמו סוד משותף שרק הם יודעים שמקרב אותם זה לזו. כאשר האישה מוזנחת לחלוטין ליד בעלה בבית, וכשהיא יוצאת עם חברים היא מתאפרת ומתגנדרת, לובשת בגדים חושפניים ומפלטטת עם מכרים, מצב הנישואין הוא גרוע ביותר. כאשר הבעל מסתובב עם ידידות, והאישה מכירה את חבריו של הבעל טוב יותר ממה שהיא מכירה את בעלה, בוודאי שאין הרבה סיכוי לנישואין הללו.

הדבר בדרך כלל מתחיל כבר מיום החופה. הרי איך הבית החדש בישראל יכול להחזיק מעמד כאשר שנייה לאחר שהאישה הפכה למקודשת לבעלה בלבד, היא מחבקת ומנשקת את כל הידידים שלה, ואז הולכת לרקוד איתם בלבוש חושפני? הבעל הטרי יורד מהחופה תוך כדי שהידידות שלו מתנפלות עליו, כאשר כל אחת מהן לובשת בגדים יותר מינימליים מהשנייה, ועושה את דרכו לרחבת הריקודים, שם משקים אותו אלכוהול בקצב שמאפשר לו לשכוח בכמה דקות היכן הוא נמצא ועם מי הוא התחתן. האם אלו חיי הנישואין שאנו מחפשים?

זוג ששומר על טהרת המשפחה יזכה להרבה יתרונות מכך. מלבד העניין הרוחני של הדבר שמוסיף לנו קדושה וטהרה ומכניס את הקדוש ברוך הוא לתוך ביתנו, נזכה לקשר עמוק יותר בין בני הזוג. כאשר ישנן הרחקות יזומות בין בני הזוג, הם מתגעגעים זה לזו ורוצים להתקרב. הקשר ביניהם הופך לרוחני ואמתי יותר, שכן הצד הפיזי של העניין יוצא מהתמונה וכך נותר לו רק הצד שמעל החומר. פתאום השיחה בין בני הזוג הופכת לגבוהה ומקשרת יותר והמשיכה בין בני הזוג חוזרת להיות גדולה. ביום הטבילה בני הזוג מתרגשים זה מזו כמו ביום חופתם.

מסגרת הנישואין היא קשה ומחייבת, בה כולנו מרגישים כ'פראירים' של בן/בת הזוג וזה כמעט בלתי אפשרי לוותר לשני. לפעמים אנשים מגיעים לגירושין בגלל שטויות והבלים, מתוך קטנוניות וגאווה. אמונה אמיתית יכולה לעזור לנו להתגבר על המצבים האלו. אדם מאמין אף פעם לא מרגיש 'פראיר' שהרי הוא יודע שהבורא מנהל הכל. בן הזוג הוא הדרך של הבורא לתקשר איתנו. כך הבורא מדבר איתנו דרך בן הזוג, כועס עלינו דרך בן הזוג ומשמח אותנו דרך בן הזוג. כאשר אנו כועסים בחזרה ויורדים לרמות נמוכות, זה כאילו שאנו כועסים על

הבורא. כאשר אנו מוותרים לעומת זאת, אנו מוותרים לבורא. הרי לא קיים דבר כזה חוסר צדק, אצל הבורא הכל מדוקדק. כל דבר שאנו עוברים הוא ניסיון מהבורא שממנו ניתן לצמוח ולהתקדם בחיינו.

אדם מאמין לעולם לא ירהרר לעצמו שאולי עם מישהי אחרת היה לו טוב יותר, שהרי הבורא החליט שדווקא האישה הזו תהיה בת זוגתו. אדם מאמין לא יוכל לבגוד באשתו לעולם, כי הוא יודע שגם כשהוא בארץ אחרת, שם אף אחד לא מכיר אותו ואין שום סיכוי קלוש שהדבר יתגלה, הבורא צופה בו. בגידה בבן/בת הזוג היא כמו בגידה בבורא. אדם מאמין מבין שהוא מקיים מצווה כאשר הוא מתייחס יפה לאשתו. הוא יודע שדרך מסגרת הנישואין הוא הופך לאדם שלם שיכול להתעלות, וללא זה הוא רק חצי אדם.

כל מה שלא רציתם לדעת על טלוויזיה

הטלוויזיה פועלת על שני החושים הדומיננטיים של האדם – הראייה והשמיעה, ובכך מביאה דברים דמיוניים לתפיסת המציאות שלנו. היא משפיעה על הרגש בצורה משמעותית ומכניסה מסרים סמויים לתת המודע מבלי שנבחין בכך. הפרסומות מלמדות אותנו מה טוב, מה ללבוש, מה לאכול ואיך לחיות את חיינו. החדשות מביאות אותנו לדאגות, פחדים ומחשבות שליליות. אנו מקבלים מסרים של חוסר אמונה והשגחה, שהרי אף שדרן לא יאמר שההוא הגיע לתיקון שלו ולכן עלה לעולם הנשמות להמשך דרכו, אלא יאמרו לנו ש"במקרה" הוא היה במקום הלא נכון בזמן הלא נכון ובחוסר צדק סיים את חייו בצורה טרגית. הסדרות הופכות את החיים של כל ילדה בת 10 לטלנובלה מורכבת עם בעיות וקשיים רגשיים שכלל לא אמורים להיות קיימים. מלמדים אותנו איך לבגוד, איך להיות פרוצים ואיך לתקוע סכין בגב האחד לשני. תכניות הריאליטי מביאות את המשתתפים לעשות צחוק מעצמם ואת הצופים לחיות את החיים של אלו במסך במקום להשקיע בחיים של עצמם. אנו מכניסים לבתינו את מנהגי הנוצרים ומעריצים אותם, מתרחקים מהיהדות ומתאהבים בעבירות. גם סרטים "תמימים" לכאורה מביאים אותנו להתאהבות באשליות ואז אנו רוצים להתגרש מן הזוג, כי הוא לא יצא מהפורשה שלו עם ורד לאחר שחיסל 30 לוחמי קומנדו כמו ההוא בסרט. לא פלא שקשה למצוא היום זיווג, שהרי אנו משווים את בני הזוג להצגות הלא מציאותיות שאנו רואים בטלוויזיה ולכן אף אחד לא יהיה מספיק טוב כמו האשליה. אנשים עוברים דיאטות רצחניות, דיכאונות ומשברים כי הם לא מספיק יפים או טובים כמו אלו שעברו טיפולי פוטושופ ולא באמת קיימים במציאות. גם הסרטים המצוירים של הילדים מלמדים אותנו שתמיד יש את הרע, ואיכשהו צריך לזרוק אותו מראש ההר או לתת לו נבוט בראש. קשה להתפלא לאחר מכן מדוע ילדים בכיתה א' מתנהגים באלימות אחד כלפי השני. הטלוויזיה מציגה לנו כפירה, לשון הרע, עבודה זרה, גילוי עריות, שפיכות דמים ושאר דברים מזיקים שסותרים לגמרי את עיקרי האמונה מבלי שנשים לב לכך, הכל בעטיפה של "זמן איכות והנאה". מה שמפליא בכל העניין הוא שכולנו יודעים את כל זה, אלא שאנו בטוחים שזה משפיע רק על אחרים ואנו חסינים לכל זה. כאילו שאנו בעלי יכולות על, שמסוגלים לשלוט על המסרים המגיעים לתת המודע ולהחליט מה טוב ומה לא... כמובן שכל זה נאמר גם לגבי כל שאר כלי התקשורת שמפעילים

עלינו בלבולים רגשיים שמשפיעים על תת המודע ללא שליטתנו. בין היתר, העיתונים, האינטרנט הלא כשר ושאר כלי תקשורת שמכניסים אלינו דברי כפירה, חדשות מצערות ומייאשות, לשון הרע ורכילות, תכנים לא צנועים וכו'.

רוחניות בשקל

מטבענו אנו מחפשים לייעל תהליכים ולהספיק לעשות כמה שיותר הרבה בכמה שפחות זמן. לכן זה כלל לא מפליא שאנו מנסים להרוות את הצמא שיש לנו לרוחניות בחכמת המזרח, בלימודי קבלה לא מחייבים או בשאר מקומות "רוחניים" שלא מצריכים מאיתנו מאמץ. התורה הקדושה מחייבת אותנו במצוות, חוקים, איסורים, עבודה על המידות ושאר ויתורים שונים. כולם יודעים שההתקדמות והסיפוק הרוחני שנקבל כתוצאה מכך שווים את זה, אבל מצד שני כולנו רוצים לזכות לשכר מבלי לעבוד קשה. לא מעט אנשים מנצלים את הרצון הזה ופותחים קורסים שונים של מיסטיקה וקבלה ומבטיחים לנו הבטחות כוזבות על השגות שנוכל להשיג, וכל זה ללא כל מאמץ מצדנו, ללא שמירת המצוות וללא עבודה עצמית. חשוב מאוד להבין שהדבר עלול לגרום לנזק כבד לפנימיותנו. כאשר אדם עובד בניקיון או במכולת, אז גם אם הוא טעה או לא שם לב לפרט מסוים, לא יקרה שום דבר מהותי מכך. אך משהו שמתעסק עם פצצת אטום או רופא שלוקח אחריות על חיים של בן אדם, מוכרחים לדקדק בכל פרט קטן ללא שום טעות. כך צריך להבין שאדם שמתעסק עם הפנימיות והרוחניות שלו, עם הנשמה והתכלית של חייו, בוודאי צריך לדקדק בכל פרט ללא כל טעות. זהו הדבר הכי מהותי בחיים ולכן אסור לנו להרשות לעצמנו להתפשר. אדם שלומד על דברים כל כך רגישים כמו רוחניות, מיסטיקה וקבלה מאדם לא כשר, עלול בקלות ליפול. גם בלעם הרשע דיבר בחלום עם הבורא וגם העבדים של פרעה ידעו לעשות כשפים. כל דבר שישנו בצד הקדושה ישנו גם בצד האחר בצורה מזיקה ולא טובה. התורה אוסרת עלינו לעשות כשפים או לדרוש אל המתים. לכן ראוי לכולנו להתרחק מהטומאה ומהדברים האלו ככל שאפשר.

היום לצערנו לא קשה למצוא לימודי "קבלה" חופשיים ולא מחייבים שמלמדים אותנו שהכול הפקרות ולא צריך כלל לשמור מצוות. בקלות ניתן להגיע אל פותחי מזל או מסירי כשפים מתוך מודעות בעיתון. כולם ישמחו ללמד אותנו מיסטיקה ומדיטציות שונות של המזרח הרחוק עם הרבה אלמנטים של עבודה זרה. אפילו אפשר להזמין "רב" שיעשה לנו תיקון או ביטול עין הרע תמורת כמה אלפי שקלים. לא מעט אנשים נופלים בפח של הדברים האלו, מזיקים לעצמם ומקלקלים לעצמם את העתיד. ראוי לכולם להתרחק מלהפוך לרוחני ומושלם ברגע. אי אפשר ללמוד קבלה אמתית בטלוויזיה, אי אפשר לפתוח מזל דרך מודעה בעיתון ואי אפשר לעשות תשובה מקוצרת שתהפוך אותנו מחר לגדולי הדור. כדי לזכות לרוחניות אמתית אנו צריכים להשקיע ולהתאמץ. ללמוד קבלה זה בוודאי טוב, אך צריך לבנות בסיס מוצק של תורה ומצוות כדי שנוכל להכיל את הדברים כראוי, ולא לטעות בדברים מהותיים שיכולים להזיק לחיינו. חשוב כמובן לדעת ממי אנו לומדים נושאים רגישים כאלו, אם האדם המלמד אינו ירא שמיים ועובד השם שלם במאת האחוזים, ראוי להתרחק ממנו. צריך לזכור שכל מה שלא מגיע במלואו מצד הקדושה, מגיע מהצד האחר.

עיקר ההתקדמות היא העבודה העצמית שאנו עושים במשך כל חיינו. הרי הבורא יכל בקלות לעשות את כל העולם צדיקים גדולים. אבל זו בוודאי לא המטרה ואין לכך כל טעם. העניין הוא להתקדם ולהתאמץ וכתוצאה מכך להגיע להשגות. ישנן למשל הרבה סגולות לעין הרע, כשפים, הצלחה וכו', אבל כל אלו לא באים להחליף את העבודה העצמית שעלינו לעשות. הכי קל ללכת לרב גדול שיברך אותנו בעת הצורך, ואז לצאת ולהמשיך בכל החטאים אליהם התרגלנו. אבל עיקר הברכה זה בהתחזקות שלנו ובהתקרבות לבורא. ללכת לצדיקים זה דבר טוב ומועיל, אבל זו רק הדרך שלנו להתחזק ולקבל כוחות נפש לעשות את עבודת השם הפנימית שלנו.

חשיבות לימוד התורה

כדי ללכת בדרך הנכונה, אנו מוכרחים לדעת מהי אותה הדרך. כדי לדעת, חייבים ללמוד. הלימוד צריך להיות קבוע ועל בסיס יומיומי, כך שלא יקרה מצב שאנו מתעסקים בדברי חול רבים ושוקעים בגשמיות, מבלי להתעסק גם ברוחניות. במצב שכזה, אנו עלולים להיגרר אחר אותה גשמיות ולאבד את האמונה שלנו. אדם שמתעסק כל היום בעבודה, בילויים והעברת הזמן ירגיל את עצמו לחומריות והבלים מבלי לשים לב לכך. כדי לשמור על עצמנו ועל אמונתנו אנו מוכרחים להקדיש זמן קבוע ללימוד הדברים, לעשות חשבון נפש ולדעת באיזו דרך אנו צריכים להמשיך את חיינו, שהרי אולי אנו רצים בכלל לכיוון הלא נכון? בתוך הלימוד חשוב לכלול שני חלקים חשובים: לימוד הלכות שילמדו אותנו כיצד לנהוג בכל צעד בחיינו, ולימוד מוסר שיכניס את הדברים ללבנו ויפתח את הרגש כך שנתאוה לדרך האמת.

ההיזהר מייאוש

יצר הרע פועל עלינו בדרכים רבות. בדרך כלל בהתחלה הוא יסיט אותנו לבצע עבירה מסוימת, אך גם אם סרנו מהדרך תמיד יש לנו פתח לשוב בתשובה מתוך חרטה וכך לעקור את אותה עבירה. ההצלחה הרצינית יותר של היצר הרע היא דווקא לאחר הנפילה שלנו. באותו רגע היצר הופך להיות צדיק גדול ומטיף לנו מוסר כמו "איך נפלת? איך עשית עבירה כל כך חמורה? אתה אדם רשע! אין לך כל סיכוי!". דווקא השלב הזה הוא המסוכן ביותר, משום שאם ניכנס לייאוש ונגדיר את עצמנו בתור אנשים שלא מסוגלים להתחזק ולקיים מצוות, זה הפתח לנפילה גדולה הרבה יותר מהראשונה. לא מעט יהודים יקרים מנסים לקבל על עצמם להתחזק ולקיים מצוות מסוימות ואז נופלים במשהו קטן ומתוך כך עוזבים את הכל. אדם נפל והדליק את האור בשבת, ואז הוא אומר לעצמו "גם ככה חיללתי שבת, אז כבר לא שווה להמשיך להתאמץ..." כאילו שעכשיו מותר לו לחלל שבת באופן חופשי. יוצא שמתוך העצבות והייאוש של חילול שבת אחד שעשה, הוא הביא על עצמו עוד עשרות חילולי שבת נוספים. הדבר דומה לאדם שמעיד בדרך וקיבל מכה, כעת מתוך עצבות וכעס הוא לוקח נבוט וחובט בעצמו עוד שלושים פעמים נוספות. בוודאי שזה לא דבר טוב לעשות עבירה, אבל אם כבר הגענו למצב הזה, אז עדיף להתחזק שתישאר רק עבירה אחת ולא להביא עוד

עשרות עבירות נוספות כתוצאה ממנה. לכן כתוב "שבע ייפול צדיק וקם", כי כולם נופלים פה ושם, וגם לאחר הרבה נפילות אפשר עדיין להיות צדיקים, אבל זה רק בתנאי שנקום מהנפילה ולא נתייאש.

צריך לזכור שהשינויים האמתיים והרציניים בחיים מגיעים לאורך זמן. אף אחד לא הופך לצדיק גדול ביום אחד. העבודה הפנימית של האדם היא עבודה של שנים מתוך רצון אמתי להזדכך ולטהר את עצמו. אם נחשוב שמחר נניח תפילין ופתאום כל הצרות והבעיות ייפתרו זוהי טעות עצומה. כל מצווה מקדמת אותנו לעבר המטרה וכל עבירה מרחיקה אותנו ממנה, אבל קשה מאוד לעקוב אחרי השינויים שהתרחשו מאתמול להיום. כשרואים אדם לאחר שנתיים של עבודה עצמית, קל לראות את השינויים שחלו בו. אבל האדם עצמו מצפה לשינוי מיידי וכאשר הוא לא מקבל את השינוי הוא מתאכזב ומתייאש. הדבר גורם לו לעזוב את הכל ולחזור לדרך הלא טובה. לכן צריך להתחזק בדבר ולהמתין בסבלנות מתוך התמדה ורצון אמתי לשינוי. העיקר זה להיות תמיד במצב עלייה והתקדמות, גם אם עדיין לא הגענו אל המטרה הסופית, מה שחשוב זה שנהיה בדרך לשם.

אבל טוב לי כמו שאני!

נראה שהתורה מיועדת כביכול למי שלא מוצא את עצמו, למי שנמצא בדיכאון, למי שרע לו ומחפש שינוי בחייו וכו'. נראה לכאורה שכל מי שטוב לו בחיים יכול לוותר על זה. אבל יש לזכור שאם טוב לנו, זה עדיין לא אומר שזאת האמת. גם לעשן סמים זה יכול להיות משהו שעושה לנו טוב, אבל זה בהחלט לא פתרון, כי בסופו של דבר רק נזיק לעצמנו. נכון שזה חשוב מאוד להיות מאושרים ושיהיה לנו טוב, אבל חשוב גם לדעת שאנחנו הולכים בדרך נכונה, כדי שהאושר והטוב לא יתנפצו לנו פתאום בשנייה אחת בפנים, ונגלה שלמעשה אין לנו שום דבר. צריך לזכור שהחלום הטוב ביותר שאנו יכולים לחלום, אינו שווה כלום ברגע שמתעוררים אל המציאות. כולם רוצים לחיות את האמת וללכת בכיוון התכלית.

שנזכה כולנו בע"ה לעשות את העבודה העצמית ולהגיע לסיפוק רוחני אמתי ולחיים של משמעות מתוך שמחה, אמונה והתבוננות. כך נביא בע"ה לקירוב הגאולה השלמה ובניין בית המקדש במהרה בימינו אמן.

החוברת נכתבה לעילוי נשמת

שושנה בת גמרה

ת.נ.צ.ב.ה